

OCHRANNÝ DOHLED

SOcialistický právní systém k potírání zločinu užíval různé vymoženosti. Jednou z nich byl Zákon o ochranném dohledu č. 44 z roku 1973. Šlo o ochranné opatření soudu, které mělo přispět k posílení ochrany společnosti před protispolečenskou činností „osob zvlášť narušených“.

Když se za napraveným zločincem zabouchla ocelová vrata káznice, nastávalo mu umravňovací období života, ve kterém jsme mu měli být všemocně nápomocni. Takový člověk byl pod naším drobnohledem, aby nesklouzl na šikmou plochu zákona.

Ochranný dohled nespočíval v tom, že jsme ho kontrolovali, aby si večer řádně čistil zuby, myl si ruce před jídlem, nekouřil a nemluvil sprostě, ale aby sekal latinu.

Pro mě a pro kolegy to nebylo nic povznášejícího, spíš nás to otravovalo. Jenže bylo to soudní rozhodnutí, tak jsme k tomu museli přistupovat s vážnou tváří a věnovat se tomu, jak se patří. Na ochranné dohledy chodili s oblibou kontrolní důstojníci z Městské správy SNB, kteří s pedantností jim vlastním hledali chyby ve vedení dohledového spisu.

„Mirku, pojď jsem,“ uslyšel jsem jednou svoje jméno vycházející z kanceláře vedoucího oddělení.

Založil jsem do šanonu několik fotek hledaných kapsářů, které jsem si zrovna prohlížel, a poslechl. Šéf seděl čelem ke dveřím u psacího stolu, na kterém

měl vždycky obrovský bordel. Poházené spisy, formuláře, našly se tu i zbytky jídla. Chybět nemohl ani pravidelně přeplněný popelník s nedopalky.

Když jsem se objevil ve dveřích, popotáhl ze zapálené cigarety a přes zvedající se dým na mě štěkl:

„Mazej za Svobodkou, má tam pro tebe připravený jeden krásný dohled, prý ještě žádný nemáš, tak ať si to taky užiješ kamaráde.“

To mám radost, pomyslel jsem si.

Zaťukal jsem na dveře kapitánky Zdeny Svobodové.

„Prosím,“ ozval se hlasitý ženský hlas. Vstoupil jsem do velké místnosti, která byla obestavená plechovými kartotékovými skříněmi a regály, které měly většinou šedivou barvu. Jednalo se o jednu zásuvku vedle druhé v mnoha řadách. Každá měla svoje označení. Byly zde založené podle zločineckých tříd jak karty A, tak karty B, věcné karty tzv. JIK (jmenné identifikační karty), evidence přezdívek a fotografie tetování a zvláštních znamení.

Uprostřed kanceláře u velkého stolu ťukala do psacího stroje asi padesátiletá brýlatá ženská s vlnitými prošedivělými vlasy, která si střídavě odklepávala popel z cigarety v ústech do velkého broušeného popelníku.

„Dobrý den,“ pozdravil jsem nesměle a s respektem.

„Zloděje, paskundáka, nebo vloupače?“ houkla na mě se škodolibou grimasou přes brýle.

„Cože?“

„No co chceš za dohled? Mám tady tři propuštěné týpky z výkonu trestu. Nějakého vloupače do bytů, potom kuplíře a klasického zloděje. Můžeš si vybrat.“ Ze stolu zvedla tři světle zelené papírové desky, které držela v ruce jako karty se žolíky před vynesemím.

„Beru paskundáka,“ zahlásil jsem, když jsem si utříbil myšlenky a uvědomil si, o čem je řeč.

„Výborná volba,“ zasmála se důstojnice a podala mi jedny desky, které držela v ruce.

Na nich bylo modrou fixou vyznačeno velkými písmeny jméno „René Eliáš“ s datem narození a přicvaknutým bílým lístkem, na kterém stálo, kdy se má propuštěný mukul dostavit ke mně na audienci.

No paráda, to bude zase chuťovka, blesklo mi hlavou.